

EG TRÚGVI IKKI UPP Á TALENT

– **TALENT** ER IKKI **NAKAÐ**, SUM ER **TIL**. EG ERI **SANNFØRD** UM, **ØLL** KUNNU **LÆRA** SEG AT **DUGA** EITTHVØRT **VÆL**, SUM TIL **DØMIS** AT SPÆLA **SJÓNLEIK**. UM ØLL HØVDU **TALENT**, VAR **EINGIN** ORSØK TIL AT HAVA **ÚTBÚGVINGAR**. TAÐ HELDUR 44 ÁRA GAMLA **MARITA DALSGAARD**, SJÓNLEIKARI OG **LEIKSTJÓRI**. SEINASTU **VIKURNAR** HAVA YVIR **TÚSUND** FÓLK VERIÐ Í **SJÓNLEIKARHÚSINUM** OG SÆÐ **LEIKIN** »SANGUR Í MJØRKA«, SUM **MARITA DALSGAARD** HEVUR LEIKSTJÓRNAÐ. – HETTA ER **TANN** LEIKURIN, EG ERI **GLAÐAST** FYRI AT HAVA VERIÐ **PARTUR** AV, SIGUR HON

SAMRØÐA

Rannvá G. Fossaberg
rannva@sosialurin.fo

– Eg minnst væl fyrstu sýningina við »Sangur í mjørka«, tí eg kendi beinavegin eitt nøgdsemi. Eg veit ikki reiðiliga, hvat tað er, men onkursvegna gongur alt í hesum leikinum upp í eina hægri eind, og tað gevur mær eina góða kenslu sum leikstjóri.

Soleiðis sigur Marita Dalsgaard, sum er útbúgvinn sjónleikari, ið serliga hevur fingist við leikstjórn seinastu árin. Tann 2. november var frumframførsan av leikinum »Sangur í mjørka«, sum Elin á Rógvi hevur skrivað, og Marita Dalsgaard hevur leikstjórnað. Ein leikur, sum hon upp á mangar mátar er serstakliga væl nøgd við.

– Eg eri ógvuliga errin av leikinum og ikki minst teimum leikarunum, sum eru við. Onkursvegna hava vit megnað at fingið tey røttu fólkinum til hvønn einstakan leiklut, og tað er eisini tí, at hetta er tann leikurinn, eg eri glaðast fyri at hava verið partur av, sigur Marita Dalsgaard og heldur fram:

– Fyri meg hevur tað týðning, at tey,

eg arbeiði saman við, hava ein opinleika, tíma at læra og tíma at vera skapandi saman. Tað er hesum, eg hyggi eftir, meira enn eg hyggi eftir talenti sum so, sigur Marita Dalsgaard, sum er av tí sannføring, at talent ikki er til.

– Eg trúgvi ikki upp á talent, tí eg haldi, at øll kunnu læra at duga eitt-hvørt væl, bara tey vilja tað nóg nógv. Sjálvandi eru tað summi, sum hava betri hegning til at spæla sjónleik enn onnur, men heilt grundleggjandi haldi eg, at tað snýr seg um, at tú sum leikstjóri skalt duga at gera leiklutirnar

til leikararnar og ikki umvent, sigur Marita Dalsgaard.

Vil fortelja søgur

Í meir enn 20 ár hevur Marita Dalsgaard, sum er úr Hoyvík, men dagliga býr í Keypmannahavn, fingist við sjónleik. Hon minnst, at hon sum barn var til ymsar leikir saman við foreldrunum, og tað, heldur hon, hevur havt stóra ávirkan fyri hennara áhuga fyri sjónleiki.

– Onkursvegna hevur sjónleikur altíð hugtakið meg. Barnaárinu búði eg í

Froðba í Suðuroy, og eg minnst væl, tá pápi mín einaferð tók meg við at síggja tjekkiskan dukkusjónleik. Tað fangaði meg alt fyri eitt, og líka síðani hevur tað at fortelja eina søgu havt mín áhuga, greiðir Marita Dalsgaard frá.

Tað lá tó ikki í kortinum, at Marita Dalsgaard skuldi gerast sjónleikari.

– Eg hevði valt mær eina yrkisleið, har eg arbeiðdi við teldum og búskaparfrøði, men ein dagin gekk tað upp fyri mær, at eg gekk frá skíggja til skíggja. Eg hugdi inn í ein skíggja, tá eg var til arbeiðis, og tá eg kom heim, hugdi eg aftur inn í ein annan skíggja. At hetta skuldi vera mitt lív, hevði eg ikki hug til, og so var tað, at eg søkti um at sleppa inn á sjónleikaraskúla, fortelur Marita Dalsgaard, sum var 26 ára gomul, tá hon slapp inn á skúlan. Í 2000 fekk hon sjónleikaraprógvið, og bert fáar vikur seinna fekk hon fyrstu uppgávuna sum útbúgvinn sjónleikari.

– Tað var leikluturinn sum Annika í Dímuni, og tann leikin spældi eg í sambandi við eitt hátíðarhald í Sjónleikarhúsinum, minnst Marita Dalsgaard.

Trívist betur sum leikstjóri

Árin eftir at útbúgvingin var komin í